

“Ara tothom vol ser ‘underground’”

Aquesta declaració de principis podria ser una adaptació del seu primer èxit, un *Everybody Deserves to be Fucked* que els ha fet acaparar l'atenció de bona part de la premsa musical especialitzada. La música electrònica dels Sex In Dallas, trio establert a Berlín (format per dos instrumentistes francesos i una vocalista de Viena: Adrien Walter, David Ducaruge i Mía von Matt, més coneguda com a Billadoll i exmembre del grup Electrocute) és fosca, nocturna i amb un innegable deute a la que es feia als anys vuitanta.

—Podríeu explicar una mica quin és l'origen de la banda?

—David i jo venim de França, però Mía és de Viena. Nosaltres ja formàvem part del grup, i ella prové d'Electrocute, una banda que estava en un segell nord-americà, Emperor Norton. Ella se'ns va unir, i des d'aleshores el so de la banda ha canviat [Adrien]. I ara els tres som la banda, des del setembre. Ens vam conèixer a Berlín. Ens agrada viure allà perquè és una ciutat molt dinàmica, ens agrada estar posats de cap a peus a l'escena techno, i en aquest sentit Berlín ocupa un espai central com a lloc on es duen a terme tots aquests projectes. Devem el fet de conèixer-nos a Berlín, i no a cap altra raó, l'energia de la ciutat és molt positiva per al nostre treball [Mía].

—I com va anar això de contactar amb un segell com Kitty Yo, en què milita gent com Gonzales o Peaches?

—Amb Kitty Yo el fet és que simplement els vam enviar la *demo* [la presentació] i ens van respondre en només 48 hores. Després no va ser fins a deu mesos més tard que ens van facilitar la producció de l'àlbum, i la banda va canviar amb l'entrada

de Mía [Adrien]. Kitty Yo ens va oferir un nou contracte perquè els altres dos membres originals del grup havien marxat, així és que el proper àlbum es pot dir que serà ja un disc de Sex in Dallas amb Billadoll [Mía].

—Va ser la vostra primera opció?

—Sí, fou la nostra primera opció, tant per David com meua [Adrien]. Jo estava en Emperor Norton amb Electrocute, fins que ens vam separar. Coneixia Adrien i em va proposar entrar a formar part del grup perquè ens anava bé la conjunció de personalitats [Mía].

—És veritat el que es diu a Internet, que va patir l'expulsió de l'estat de Dallas perquè el governador estava indignat amb el vostre nom de guerra?

—No hem tocat mai als EUA [Adrien]. Jo no vull anar-hi [Mía]. De fet, això es una llegenda urbana. Mai de la vida no hem estat a Texas. De rumors com aquest, n'hi ha hagut un munt, perquè de vegades ens agrada mentir a les entrevistes. Però no ara! Tranquil... [Adrien]

—Quins artistes podríem dir que marquen les vostres influències?

—Ecoltem tantes coses que prefereixo pensar que som nosaltres els que influïm la gent, en lloc de sentir-nos influïts per altres [Mía]. No es pot parlar exactament d'influències, sinó millor de *background*. En el meu cas sempre m'han agradat Joy Division i New Order, i també Giorgio Moroder fonamentalment, encara que això ja depèn de la cançó i de la personalitat que tinga més pes en cada tema. Diguem-ne que es més un estil de vida, ens agrada anar de clubs, eixir, som com *techno kids*... [Adrien.]

—I la vostra relació d'admiració mútua amb Trevor Jackson és també una llegenda urbana?

El passat 5 de març, a la sala Le Club, de València, els Sex in Dallas presentaven el seu darrer treball, 'Around the War' (Kitty Yo-PIAS), després d'haver passat per diverses sales de Barcelona (Nitsa i The Loft). El proper mes de maig participaran en el festival Primavera Sound.

—No, això és cert. Potser no diria que som tant com amics, però sí que és cert que mantenim una admiració mútua, i ell en aquest sentit ens ha donat suport [Adrien]. Es com si fórem part d'una gran família *electro house*... [Mia.]

—De què parla un tema com "Everybody deserves to be fucked" ["Tothom es mereix follar"]?

—No és una declaració, és una realitat. Per a nosaltres és molt fàcil tenir accés i relacionar-nos amb xiques, però per a molta altra gent no, perquè es veuen limitats per la seua imatge, i això és injust. Com amb els drets polítics, aplicat al sexe, tothom hauria de tenir dret a follar amb qui vulga [Adrien].

—I *Georgio* deu ser un homenatge a Giorgio Moroder...

—Sí, és el nostre homenatge a Moroder. Ell va inventar els *beats* que canviaren la història dels últims 25 anys de música. Després ja va venir el disco, l'*electro*... Tothom parla de Kraftwerk, el house de Chicago, però pocs mencionen Moroder, que era més gran i es remunta més temps enrere [Adrien]. Crec que ell era l'esglaió entre la música techno intel·ligent i la música techno popular [David]. Va tenir una gran carrera com a productor, i crec que els seus descobriments acabaren convertint-se en una cosa més gran que ell mateix, encara que ni ell ho sàpiga. Després es va tornar una mica boig, amb el seu retorn a Los Angeles i aquelles ínfulas d'arquitecte...

—Per què dues cançons que fan referència a la platja, com "Lost in la playa" i "Song of the beach"?

—Sí, "Lost in la playa" és com un comodí. És sobre la baixada d'ànim d'una xica després d'una festa qual-sevol a Berlín, i la seua sensació de fredor i solitud. Per això pensa en la platja. No té cap altra significació especial.

—Us sentiu part d'aquesta onada de grups que s'apunten a l'electrònica més en deute amb els vuitanta i que ho fan realment més per moda conjuntural que per conviccions?

"Escoltem tantes coses que preferesc pensar que som nosaltres els que influim la gent, en lloc de sentir-nos influïts per altres", diu Mia.

—Sé el que vols dir, el que passa ara és que hi ha més estudis casolans, tothom pot fer música a casa, i això ho converteix en una cosa molt senzilla. Ho pots fer tu sol, no necessites ser músic, simplement un ordinador i començar a fer cançons. Jo crec que per això, en part, ara hi ha aquesta resurrecció de l'electrònica. No crec, de tota manera, que tota aquesta gent estiga fent això sense que els agrade aquesta mena de música. El que no crec és que hi haja tanta gent que realment s'identifique amb l'estil de vida de la *techno people* [Mia]. Però pense que aquest mimetisme que tu planteges, al qual crec que no ens adscriuim, és més habitual en els discjòqueis. Ser un productor és diferent, perquè has de tenir bon gust amb la música, saber compondre. Els productors dolents són moltes vegades discjòqueis. Es posen a punxar discos i immediatament passen a la producció. Molts dels grans noms que seuen als plats per posar música, que són ja coneguts com a discjòqueis, volen editar elapés, mentre que en realitat ser discjòquei és més proper a ser un animador. En la

indústria pop tothom vol acabar gravant discos, i després tots sonen igual, perquè provenen de la mateixa cultura electrònica. I la música electrònica encara té aquesta aura d'estar molt de moda pel seu caràcter *underground*, i tots volen ser *underground* [Adrien].

No sé si els agrada el techno, però sí que, com a mínim, volen ser *underground* [Mia].

—Sí, però, a més del techno, es podrien explotar més estils lligats a l'electrònica...

—Sí, o senzillament dir-li techno. Perquè techno ho és tot... Però dir que fas techno no és prou *underground*, música electrònica sona molt més intel·ligent... i techno sona estúpid, com si fóra només un "bum, bum, bum..." [Mia.] Realment és al contrari, perquè electrònic és un terme una mica buit. I al contrari, el terme techno prové dels setanta, amb un context molt polític, com el house, lligat en els seus orígens a sectors més marginals, com va passar a Chicago.

Carlos Pérez de Ziriza